

SELLISSÄ
PAHOLAISEN
KANSSA
TOSITARINA

JAMES KEENE
JA HILLEL LEVIN

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

JOHNNY
Kniga

JAMES KEENE JA HILLEL LEVIN

SELLISSÄ
PAHOLAISEN
KANSSA

TOSITARINA

SUOMENTANUT MIKA KIVIMÄKI

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Copyright © 2010 by James Keene with Hillel Levin

Englanninkielinen alkuteos: *In with the Devil*

All rights reserved. Printed in the United States of America.

For information, address St. Martin's Press,

175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010. www.stmartins.com

Suomenkielisen laitoksen © Mika Kivimäki ja Johnny Kniga 2023

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-49038-9

Painettu EU:ssa

TEKIJÄN HUOMAUTUS

Tämä on tositarina, vaikka jotkin nimet on muutettu.

Omistettu rakkaudella muistaen isälleni

JAMES KEENE SR:lle,

joka seiso i aina rinnallani

kaikesta huolimatta.

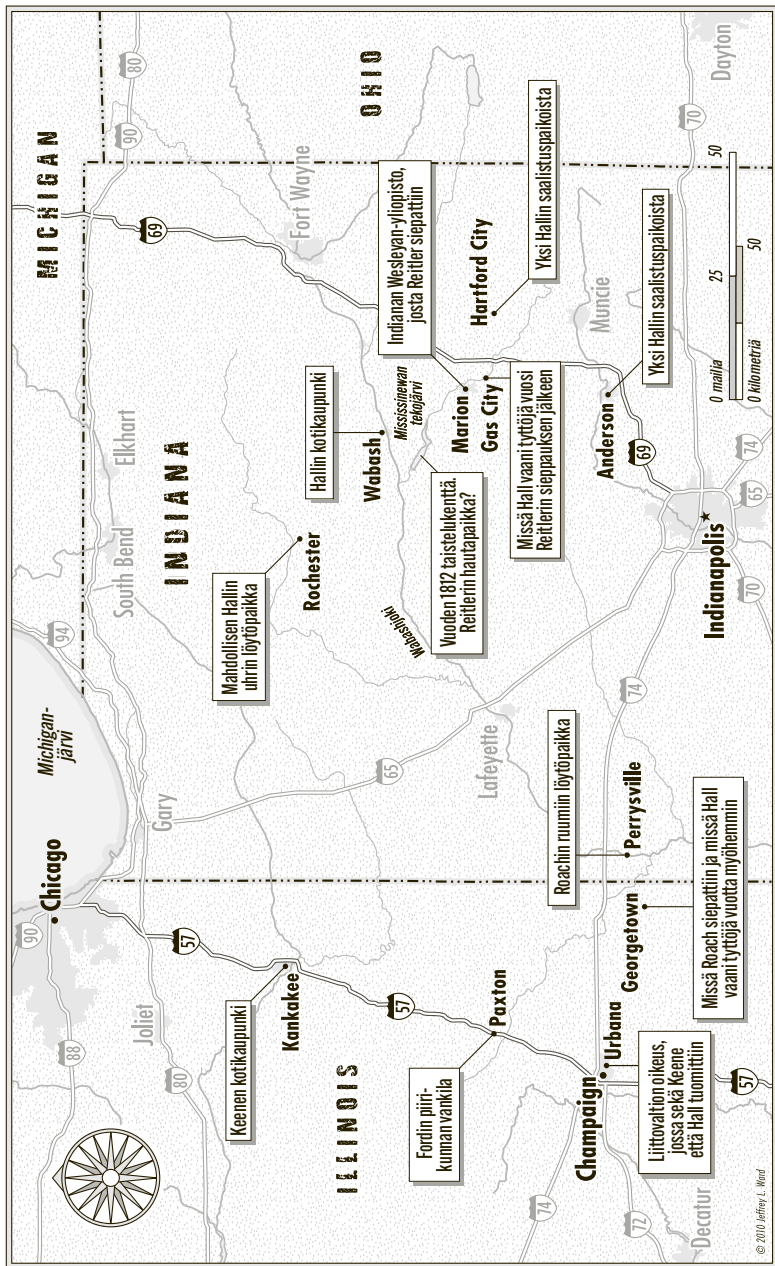
Uskoen siihen, että pystyisin siirtämään vuoria.

Rakkaudella muistaen

Robert "Robbie" Varvelille.

SISÄLLYS

ESINÄYTÖS	UHRIEN KATSELMUS	11
1	ISÄT JA POJAT	21
2	WABASHJOEN RANTAMILLA, KAUKANA TÄÄLTÄ	44
3	SYSTEEMIIN KADONNEENA	56
4	ELÄMÄÄ HAUTAUSMAALLA	78
5	AAMIAISELLA LAPSENTAPPAJIEN KANSSA	99
6	”EN NÄE KASVOJA, MUTTA KUULEN KIRKUMISEN”	125
7	AMERIKAN ETSITYIMMÄT RIKOLLISET	150
8	VIATTOMUUS	168
9	HAUKAN TARINA	203
10	TILINPÄÄTÖS	229
	KIITOKSET	255
	LÄHDEVIITTEET JA HUOMAUTUKSET	259
	KIRJALLISUUTTA JA MUITA LÄHTEITÄ	289

ESINÄYTÖS

UHRIEN KATSELMUS

Elämänsä aikana ihmiset saattavat tehdä pari väärää valintaa, jotka tuhoavat heidät. Minä olen yksi näistä ihmisistä. Minulle kuitenkin suotiin toinen tilaisuus – ei pelkästään siksi, että voisin pelastaa itseni, vaan siksi, että voisin hyvittää yhteiskunnalle väärät valintani.

Jos olisitte ilmestyneet 90-luvulla kotikaupunkiini, Illinois'n Kankakeehen ja kyselleet minusta, useimmat olisivat kertoneet, että Jimmy Keene ei voisi tehdä mitään väärin. Minua pidettiin jonkinlaisena onnen lempilapsena, jolla oli komea, sankarillinen isä, joka oli työskennellyt sekä poliisina että palomiehenä, sekä kaunis äiti, jolla oli oma suosittu ravintola. Yläkoulussa olin parhaiden joukossa kolmessa urheilulajissa ja tähtipelaaja silloin kun jenkkiputisjoukkueemme pääsi osavaltion mestaruusotteluun asti. Erästä voitostamme kertovan sanomalehti-artikkelin otsikkona oli ”Keene hallitsee kaiken”. Kaikkien mielestä olin yhtä menestynyt päästyäni yliopistosta. Kun isäni jäi eläkkeelle palokunnasta, pyöritimme yhdessä monia yrityksiä rahtaamisesta ja rakennustöistä pakasteruokiin asti. Kankakeehen rakennuttamani talon lisäksi minulla oli pari asuntoa Chicagossa, mukaan luettuna talo Gold Coastina tunnetulla hienostoalueella. Missä tahansa satuinkaan oleskelemaan, ajoitiellä seisoi aina viimeisintä mallia oleva Corvette, autotallissa odottivat sähäkkä japsipyörä ja Harrikka ja makuuhuoneessa kuuma misukka.

Hyvä onneni ei kuitenkaan ollut yhtä hyvää kuin miltä näytti. Vanhempani saattoivat näyttää hyvältä yhdessä, mutta oikeasti he eivät koskaan tulleet kunnolla toimeen, ja kun he erosivat ollessani yhdentoista, se tiesi onnellisen lapsuuteni loppua. Yläkoulu- ja lukioaikoinani he myös kamppailivat rahahuoliensa kanssa pahemmin kuin ketkään tutuksi, ja minun oli vaikea pysyä mukana niissä menevissä piireissä, joissa pyörin. Siihen aikaan kuitenkin keksin keinon bankkia taskun pohjalle enemmän rahaa kuin rikkaimmillakaan pennuilla – huumekauppa. Vanhemmiltani perityn viehätysvoiman sekä urheilusta ja taistelulajeista saamani pelottomuuden ansiosta minulla oli alalle tietynlaisia luonnonlahjoja. Sen sijaan, että olisin mennyt nimekkääseen yliopistoon jenkki futista pelaamaan, hain Chicagon esikaupunkialueella sijaitsevaan paikallisyliopistoon, jossa pystyin laajentamaan liiketoimintaani. Kahden vuoden kuluttua lopetin luennoilla käymisen kokonaan, jotta voisin toimia diilerinä kokopäivätoimisesti. Minulla oli niin paljon rahaa kuin toivoa saattaa – voidakseni ostaa kaikenlaista typerää, mutta myös voidakseni auttaa isääni hänen rahahuolissaan. Hän ei koskaan halunnut tietää, mistä kaikki rahani olivat peräisin, mutta yhdessä perustamamme yritykset olivat myös keino bankkia laillisia tuloja. Paitsi että ne yritykset eivät koskaan onnistuneet niin kuin toivoimme. Itse asiassa ne nielivät rahaa, mikä pakotti minut takaisin diilaamisen oravanpyörään, ja jouduin tekemään sitä paljon enemmän pysyäkseen pinnalla – kunnes liittovaltion poliisit ilmestyivät ”koputtamaan” oveleni vuonna 1996. Ulko-oveni lisäksi he pirstoivat kaikki elämäni unelmat, samoin kuin isänikin unelmat.

Tunnustin syyllisyyteni lyhyemmän tuomion toivossa tietämättä, että saisin vastineeksi kakkua kymmenestä vuodesta elinkautiseen. Kymmenen kuukauden kuluttua olin juuri alkanut asettua istumaan tuomiotani michiganilaisessa liittovaltion vankilassa, kun minut heitettiin takaisin Illinois'hin. Syyttäjä oli nyt valmis tekemään minulle tarjouksen. Se oli käsittämättömän outo ja muuttaisi elämäni enemmän kuin mikään vankilatuomio.

FORDIN PIIRIKUNNAN VANKILA ei ollut mitenkään todennäköinen ehdokas paikaksi, josta Jimmy Keene voisi löytää sovituksen. Se sijaitsee Paxtonissa, hädin tuskin kaupungiksi laskettavassa läntissä keskellä keskisen Illinois'n maanviljelysmaita, käytännöllisesti katsoen piilotettuna lättänän oikeustalon taakse. Vankila oli peräisin 1800-luvulta, mutta uudemman ajan remontit olivat tehneet siitä suorastaan huolimattomuuden muistomerkkin lisäämällä kaksi alkuperäisen kalkkikivirakennuksen kanssa yhteensopimatonta tiilisiipeä harkitsematta ulkonäköseikkoja sen enempiä kuin rakennuspalikoilla leikkivä taapero. Sama sekalainen suunnittelu jatkui sisäpuolella, ahtaiden, omituisen muotoisten sellien kaninkoloverkossa, jossa haisivat virtsa ja hiki. Jokainen tässä vankilassa vietetty hetki oli Keenelle aivan erityisen julmaa kidutusta. ”Olisin ollut mieluummin kovan luokan vankilassa, jossa olisi saanut pelätä puukotetuksi tulemista, kuin lukkojen takana siinä pienessä, inhottavassa museopaskalävässä”, hän sanoo vieläkin.

Hänen kannaltaan valitettavasti Fordin piirikunnan vankilalla oli tavallaan keskeinen sijainti hänen tiellään perikatoon. Tunnin ajomatkan päässä maantietä yhteen suuntaan oli hänen kotikaupunkinsa Kankakee, jossa hän oli kärähtänyt kokaiinin jakelemisesta. Vastakkaisella suunnalla Fordin piirikunnasta saman maantien varrella oli Urbanan oikeustalo, jossa hän tunnusti syyllisyytensä huumerikokseen ja sai kymmenen vuoden tuomion. Sitten häntä pidettiin vangittuna vielä muutamia päiviä, kunnes hänet luovutettiin Yhdysvaltain liittovaltion vankilahallinnon huostaan. Hän ei nauttinut paluusta Fordin piirikunnan vankilaan vuonna 1998, vaikka saisikin olla lähempänä perhettään ja ystäviään, eikä hän varsinkaan odottanut mielellään pääsevänsä näkemään Lawrence Beaumontia, liittovaltion apulaissyöttäjää, joka oli lähettänyt hakemaan hänet michiganilaisesta liittovaltion vankilasta.

Hän syytti musertavasta tuomiostaan enimmäkseen juuri Beaumontia. Silloin syyttäjällä oli ollut kokoparta – harmaantunut –,

ja Jimmy muisti, kuinka tämä oli katsellut häntä oikeussalissa hirmuisen korkealta paikaltaan kuin jokin Vanhan testamentin profeetta leimuavine silmineen ja jyrisevine äänineen. Kun Jimmy Keene kuuli lakimieheltään Jeff Steinbackilta, että Beaumont oli valmis neuvottelemaan ennenaikaisesta vapautumisesta, hän kertoi jälkeinpäin: ”Uskoin saman tien, että se oli jonkinlainen ansa.”

Keene ei ollut ollut mikään pikkudiileri. Viidentoista vuoden aikana ennen pidätystään hän oli saanut rakennettua yhden Chicagon alueen suurimmista itsenäisistä huumeimperiumeista. Matkansa varrella hän oli ollut tekemisissä eräiden FBI:n kannalta houkuttelevien kohteiden kanssa. Hänen tavarantoimitajiinsa kuului eräs meksikolainen huumeparoni ja muutamia Chicagon alueen mafiosoja. Asiakkaiden joukossa oli pornotähtiä, juppeja, jepareita, juristeja, lääkäreitä, yökerhonpitäjiä ja tunnettujen poliitikkojen aikuista jälkikasvua. Pidätyksen jälkeen muutamat huume poliisiin etsivät olivat jopa pyytäneet häntä antamaan vahingollisia tietoja isästään – jonka nimi oli myös James Keene ja joka tunnettiin Big Jiminä –, suositusta entisestä korkea-arvoisesta Kankakeen poliisiin sekä palokunnan jäsenestä, jolla oli vaikutusvaltaisia ystäviä osavaltion ja paikallishallinnon korkeimmilla tasoilla. ”He halusivat minulta pahimman mahdollisimman lajin yhteistoimintaa”, Jimmy sanoo. ”Minä kuitenkin aina kieltäydyin todistamasta oikeudessa ketään vastaan, enkä myöskään aikoon aloittaa nyt, vaikka minua pidettäisiin lukkojen takana kuinka monta vuotta tahansa.”

Valmistaessaan Keeneä tapaamiseen syyttäjän kanssa sheriffin apulainen pani hänet käsirautoihin ja jalkakahleisiin ja marssitti sitten vankilan pieneen, ikkunattomaan kokoushuoneeseen, jossa hänen lakimiehensä Steinback oli odottamassa. Vaikka Keene oli raudoissa, sheriffin apulainen tunki silti sisään pöydän vierelle pitämään häntä silmällä. Pian itse syyttäjänkin saapui paikalle ja alkoi taas tuijottaa häntä nenäänsä pitkin. Tällä kertaa hänen mukanaan oli kuitenkin myös Jeff Temples, hyväntahtoinen,

kaljuuntuva FBI:n agentti, jota Jimmy ei ollut tavannut aikaisemmin. Sitten Beaumont istuutui vastapäätä Keeneä ja tyyppillisen dramaattisin elein liu'utti pöydän poikki paksun asiakirjamapin.

Jimmy otti sen huolettomasti vastaan kahlehdituilla käsillään ja avasi kansiläpän ottaen kasvoilleen valmiiksi parhaan pokerinaamailmeensä peitelläkseen reaktiotaan mitä tahansa sisältä paljastuvaa kohtaan. Hän ei kuitenkaan osannut mitenkään varautua ensimmäiseen kiiltävään valokuvaan, jonka otti kansion välistä. Kuva ei esittänyt ketään huumekauppiasta eikä paikallista isokenkäistä. Sen sijaan hän näki nuoren naisen runnellun ruumiin makaamassa kahden maissinvarsirivin välissä. Naisen iho oli repaleinen ja mustunut. Jim käänteli kaameaa näkyä esitteleviä kuvia niin hyvin kuin käsiraudoiltaan pystyi ja ajatteli ensiksi: ”Yrittävätkö he panna tämänkin minun niskoilleni?”

Hän kohotti päätään ja odotti näkevänsä Beaumontin vihamielisen ilmeen. Syyttäjän katse ei kuitenkaan ollut enää yhtä ankara kuin ennen eikä edes syyttävä. Keene jatkoi kansion sisällön selailemista. Yksi kuvista esitti toista alastonta uhria makaamassa ojassa, mutta toisissa kuvissa oli hymyileviä, viehättävän näköisiä nuoria naisia. Kuvat saattoivat olla peräisin lukion vuosikirjoista. Kansiossa oli myös lyhytsanaisia poliisiraportteja Indianasta, Michiganista, Wisconsinista ja jopa niinkin kaukaisesta osavaltiosta kuin Utahista. Jotkut näistä teini-ikäisistä oli löydetty kuolleina kuristusjälkien kanssa, kuten maissipellossa maannut nuori nainen. Toiset olivat vielä kateissa.

Säteilevästi hymyilevien uhrien katselmus päättyi lopulta miehen pidätyskuvaan. Valokuvan alareunassa olevien merkintöjen mukaan hänet oli kirjattu sisään indianalaiseen piirikunnan vankilaan vuonna 1994, mutta miehen kerubimaiset kasvopiirteet – joita kehystivät rasvaiset hiussuortuvat, trimmatut viikset ja pörröiset kotlettipulisongit – olisivat voineet olla peräisin sata vuotta vanhemmasta kuvasta. Miehen omituisen ilmeettömät silmät tuijottivat jonnekin kauas ikään kuin loputtomaan poseeraukseen jähmettyneinä.

Miehen nimi oli Larry DeWayne Hall. Beaumont oli toiminut syyttäjänä hänenkin jutussaan ja selitti Keenelle, että Hall istui elinkautista, jonka oli saanut maissipellosta löytyneen tytön sieppaamisesta. Beaumont osoitti paksua kansiota ja lisäsi: ”Me uskomme, että hän on vastuussa ainakin kahdestakymmenestä muusta surmatyöstä.”

Hallin erikoislaatuinen ulkoasu oli avaintekijä, joka yhdisti hänet moniin epäiltyihin uhreihinsa. Heidän sieppauksensa osuivat samoihin aikoihin lähiseutujen historiallisilla taistelulentillä pidettyjen ”uusintanäytösten” kanssa. Hartaana Yhdysvaltain sisällissodan harrastajana Hall matkusteli ympäri maata esittääkseen Pohjoisvaltioiden jalkaväkisotilasta ja esiintyi jopa kahdessa aikakautta kuvaavassa elokuvassa avustajana. Hänen kotlettipulisonkinsa, jotka matkivat erään Pohjoisvaltioiden kenraalin vastaavia koristeita, oli tarkoitettu tekemään hänen kasvoistaan yhtä ajanmukaiset kuin hänen univormunsa ja kiväärinsäkin olivat.

Vaikka Beaumont ja FBI olivat vakuuttuneita, että Hall oli sarjamurhaaja, hänet oli tuomittu vain yhden uhrin surmaamisesta, maissipellosta löytyneen Jessica Roachin, ja siihenkin tarvittiin kaksi oikeudenkäyntiä. Ensimmäinen syylliseksi julistaminen kumottiin muutoksenhakutuomioistuimessa, ja nyt toisestakin tuomiosta oli valitettu. Molemmat valitukset perustuivat väitteeseen, että viekkaat poliisitutkijat olivat vääryydellä pakottaneet hänet tunnustamaan. Jos syyttäjäpuoli häviäisi toisenkin kerran muutoksenhaussa, Beaumont joutuisi käräjöimään Hallia vastaan uudestaan ja tämä saattaisi päästä vapaaksi.

Vieläkin tyrmistynyt Jimmy tuijotti tyttöjen valokuvia ja kuunteli, kuinka Beaumont kertoi Hallista, vaikka ei edes kuunnellut kunnolla tarinan yksityiskohtia. Viimein hän puuskahti: ”Mitä tekemistä tällä on minun kanssani?”

Beaumont oli valmis tekemään diilin Keenen kanssa. Hän antaisi siirtää Jimmyn peiteroolissa Missourin Springfieldin huippu-turvalliseen vankilaan ja psykiatriseen sairaalaan, jossa FBI piti useimpia mielisairaita vankejaan. Hall oli suorittanut siellä

elinkautistaan mallivankina ja esimerkiksi veistellyt käsityö-verstaalla hienoja haukkoja. Ainoastaan vankilanjohtaja ja psykiatrisen osaston johtava lääkäri tietäisivät Jimmyn tavoitteen – sarjamurhaajan kanssa ystäväystymisen. Jos Jimmy saisi hänet tunnustamaan rikoksensa ja paljastamaan yksityiskohtia, joita ei ollut aikaisemmin julkistettu, syyttäjä voisi kutsua Keenen todistamaan Hallin seuraavassa oikeudenkäynnissä. Vastineeksi Beaumont pyytäisi tuomaria vapauttamaan Keenen etuajassa.

Jimmy oli vieläkin ymmällään. Miksi syyttäjä halusi *hänet* peiterooliin? ”Miksi ette valitse jotakin FBI:n tyyppiä ja lähetä häntä paikalle?” hän kysyi.

”Hall vainuasi hänet kilometrien päästä”, Beaumont vastasi. ”Hän olisi liian siloteltu, ja Hall vaistoaisi sen ja sulkeutuisi kuoreensa. Sinä sovit kuitenkin täydellisesti. Tulet toimeen kenen tahansa kanssa – katutasolta johtokuntaan asti.” Kun syyttäjä kuvaili Jimmyn pätevyyttä tähän tehtävään, Keene tajusi, että kaikkina niinä vuosina, jolloin Beaumont ja huumeektyt olivat yrittäneet saada hänet nalkkiin, he olivat tarkkailleet hänen sosiaalisia taitojaan vastahakoisen ihailevasti. Hän sanoi: ”Se tuntui unelta. Yhtenä hetkenä istuin Michiganissa kymppin kakkua, jota oli vielä paljon jäljellä. Sitten Beaumont putkahtaa tyhjästä paikalle tämän sarjamurhaajajutun kanssa ja alkaa näyttää siltä, että saattaisin olla pikapuoliin vapaalla jalalla.”

Keene halusi epätoivoisesti päästä vankilasta, mutta yllätti kaikki kokoushuoneessa olijat sulkemalla kansion ja työntämällä sen takaisin Beaumontille. ”En pysty tähän. Minulla ei ole minikäänlaista kokemusta sarjamurhaajista tai muusta sellaisesta.”

”Ei, ei, ei”, Beaumont aneli. ”Sillä ei ole väliä.” Äkkiä mies, joka oli niin äänekkäästi yrittänyt järjestää Jimmyn vankilaan, kerjäsi häntä harkitsemaan asiaa ja lisäsi: ”Olen halukas tekemään tästä vaivasi arvoista.” Vaikka Keene osasikin arvostaa tilanteen ironiaa, hän ei voinut olla tuntematta epäluuloa liittovaltion viranomaisia kohtaan, varsinkin Beaumontia. Silloin kuitenkin Steinback, joka oli ahdettu pöydän taakse Jimmyn vierelle, sysäsi

hänet syrjään ja kohotti kättään. ”Herra Beaumont, haluaisin keskustella asiakkaani kanssa käytävällä.”

Steinback ei ollut Keenen jutun alkuperäinen asianajaja. Hän on kaljuuntuva mies, jolla on voimakas ruumiinrakenne mutta lempeä ääni, eikä häntä tunneta pelkästään työstään oikeussalis-
sa. Hänen erikoisalaansa ovat viime tipan anomukset – erilaiset oikeustoimet, jotka tulevat *sen jälkeen*, kun syyllisyys on julistet-
tu ja muutoksenhakuvetoisuus käsitelty muissa oikeusasteissa. Hänen asiakaskuntansa on vaihdellut mafian tappajista media-
moguli Conrad Blackiin. Hänkään ei silti ollut koskaan nähnyt
sellaista diiliä, jota Beaumont tarjosi Keenelle. Kun Steinback oli
saanut vietyä Jimmyn käytävälle kokoushuoneen ulkopuolelle,
hän suhahti: ”Sinun pitää ryhtyä tähän. Jos onnistut, niin kaikki
pyyhitään pois: tuomiosi, sakkosi ja jopa ehdonalaisiaksiasi.”

”Entä jos epäonnistun?” Keene kysyi. ”Jäisin jumiin hullujen
vankilaan.”

”Jim, minä pyydän, tee se minun tähteni”, Steinback kerjasi.
”Mitä tahansa tapahtuukin, niin siinä on minulle syytä mennä
takaisin tuomarin puheille ja saamme vaivannäöstäsi jotakin
ylimääräistä kivaa, lupaan sen.”

Sitten Keene ja Steinback palasivat kokoushuoneeseen ja Jim-
my kertoi uutiset: ”Yritetään edes.”

Keene muistaa, kuinka riemuissaan Beaumont oli – syyttäjä
oli vähällä kumartua pöydän yli halaamaan häntä. ”Suurenmoista,
suurenmoista!”

Beaumont ja FBI:n agentti hukuttivat Jimmyn vielä kerran
Hallia koskeviin taustatietoihin. Hän kuunteli heitä vieläkin
pökertyneenä. Kun miehet jatkoivat kertomustaan, hän kui-
tenkin tajusi, että Hallin tarina oli mutkikkaampi kuin ensin
oli kuulostanut. Beaumont halusi eniten, että Hall tunnustaisi
toisen surman – erään yhdeksänkymmentäluvun kuuluisimmista
katoamistapauksista. He epäilivät, että Hall oli kaapannut tämän
nuoren naisen suoraan omalta yliopistokampukseltaan, mut-
ta paikallispoliisi oli eri mieltä siitä, kuka oli vastuussa naisen

katoamisesta. Jos Hall kertoisi Keenelle, minne oli haudannut ruumiin, ja he löytäisivät sen, Hallin syyllisyydestä ei jäisi piennintäkään epäilyksen sijaa. Tämä olisi Keenen tärkein päämäärä tunnustuksen hankkimisen lisäksi. ”Jos et hanki meille sen ruumiin kätköpaikkaa, niin et pääse vapaaksi”, Beaumont selitti. ”Ei ruumista, ei vapautusta.”

Kaikki Keenen aikaisemmin tuntema itsevarmuus Beaumontin pätkähullun tehtävän onnistumisesta haihtui saman tien. *Ei ruumista, ei vapautusta?* Hallin tunnustuksen kuuleminen olisi asia sinänsä. Aivan toinen juttu kuin hänen päänsä sisälle pääseminen ja paljastuksen hankkiminen hautapaikasta, jonka Hall olisi saattanut haihduttaa mielestään tai jopa unohtaa. Tämä kaikki vaikutti aivan mahdottomalta – kuin noidan luudan sieppaaminen *Ihmema* Ozissa.

Keene kiskottiin jaloilleen vieläkin käsiraudoissa ja jalkakahleissa, ja sitten, muutaman selkääntaputuksen jälkeen, hänet vietiin takaisin haisevaan vankiselliinsä Larry Hallin tapauskansio kainalossa. Seuraavien viikkojen aikana Jimmyllä oli kerran toisensa jälkeen pahoja epäilyksiä Beaumontin tehtävän suhteen. Jossakin vaiheessa hän jopa sanoi juristilleen, että oli valmis luopumaan koko jutusta. Tarvittiin kaksi viikkoa myöhemmin tapahtunut ahdistava henkilökohtainen tragedia ennen kuin hän pystyisi omistautumaan täysin tähän eriskummalliseen rikostutkimukseen, ei pelkästään itsensä vaan perheensä vuoksi. Tämän prosessin aikana hän saisi oppia yhtä paljon omista sisäisistä demoneistaan kuin Hallinkin – kokemus, joka raastaisi hänen sieluaan paljon pahemmin kuin pitkä vankilatuomio – ja se saisi hänet vapautumaan vankilasta aidosti muuttuneena miehenä.

TRUE CRIME EI OLE KOSKAAN TUNTUNUT NÄIN KYLMÄÄVÄLTÄ.

Peitetehtävä vankilassa: on päästävä sarjamurhaajan uskotuksi. Panoksena vapaus tai kuolema.

Entinen urheilusankari James Keene elää vauhdikasta elämää, kunnes joutuu vankilaan huumausainerikoksista. Kymmenen vuoden tuomio on vasta alussa, kun hänelle tarjotaan mahdollisuutta vapautua ennaaikaisesti, jos hän onnistuu uhkarohkeassa peitetehtävässä vaarallisimpien vankien viimeisenä sijoituspaikkana tunnetussa vankilasairaalassa.

Syyttäjän pitää varmistaa, ettei sarjamurhaaja Larry Hall pääse pois vankeudesta tutkinnan aikana tehtyjen virheiden vuoksi. Jos todisteet eivät riitä, Hall pääsee vapaaksi ja Keene jää vangiksi. Kuinka saada ihmispeto tunnustamaan julmat tekonsa ja paljastamaan kateissa olevien ruumiiden hautapaikat?

Sellissä pabolaisen kanssa on tarina vaarasta, väkivallasta ja elämästä kaltereiden takana. Se koukuttaa lukijan kuin nopeatempoinen trilleri, mutta valitettavasti kirjan jokainen raastava yksityiskohta on totta.

**KIRJASTA ON TEHTY BLACK BIRD -NIMINEN TV-SARJA (2022),
JONKA PÄÄOSISSA NÄHDÄÄN MUUN MUASSA RAY LIOTTA.**

	
www.johnnykniga.fi	30.16 978-951-0-49038-9